

ja mõni kopikas saiaraha ka; mis siis wiga pojisse teed käija? mõtles ennast juba poole mõisniku olewat, muud, kui et t'al tölda ega hobusid ei olnud, waid pidi aga oma kahe ratsudega sõitma. Lõuunekš jõuudis ta sinna nimetatud kohta. Mõisawalitseja ei olnud aga mitte kodus; pidi ootama.

Teisel päewal páast lõunat, umbes kella 4 ajal tuli walitseja kodu, luges kirja läbi, kirjutas teise wästу ja ütles pojisse: „Lippa nuid, et sa enne ööd veel kodu saad.” — Ega mõistlik inimene oleks ju seda arwata wõinud, millal ta nuid enne ööd veel kodu pidi saama? sest see oli súgisene aeg, kus kella 6 ajal juba nii pime on, et „sõrmegi suhu piista ei näe.” Aga mis walitsejal sellega ašja oli? Ega kúsinud ka seda, kas poiss kõht tühj wõi täis oli. Poiss kõht oli aga nii tühj, et esimene suutais kõhust kõhe läbi oleks kükkinud. Aga mis sinna parata? muud, kui aštus teele ja lompertas nõnda pool tosinaid werstasid ára, kui forraga suurt kära ja hõislamist ühest teedáres seiswast talu-

perest kuulis. Wist peeti sääl pulmi? sest nõnda moodi see kära oli, suhu setka ka wähel „hõissa pulmad, pulmad, uhtsahtsah!” tölas. Nuid oli pojisse häå meel, ja pidi piaagegu ka ligi hõiskama, kui mitte tühj kess-paik seda 'poleks keelanud, mis nii tühj oli, et ennast ahju forstnakš oleks ára wõinud muija! Poiss mõtles: „Oih! see on üks röömusõnum minule, mis ma praegu kuulen! — Nuid saan ma ometige ühe häå kõhu täie! — käja, liha, worsti, praadi (kúpsist) ja magust õlut juua, et kõhunahk sirgu weenib!” ja aštus pitka sammudega pulmamaja poole. Poissile tuli juba eemalt kena meelitav praehais ninasse, mis tema suud wett joeks' ma pani. „Mis kena hais!” ütles ta isienešes; — „küll see wõib häå maitseda! Roh, ega siis mind ometige ilma ei jáeta, ju ma ikka midagit suhu piista saan. Toho sõge säh! Pulma kõht! Sellel ajal ei jäeta kedogist wõerast, kes sinna juhtub, ilma.

Oli juba üsna pimedaks läinud. Poiss aštus õnnearvamast sisse, pulmamaja poole.